

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1583

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, Borisa Markovića i Sanje Štefan, članova vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Savska cesta 32, Zagreb, kojeg zastupa Maja Mandić, po generalnoj punomoći Su-992/2009, protiv tuženika Hrvatske agencije za poštu i elektroničke komunikacije, sada Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, koju zastupa dr. sc. Dražen Lučić, predsjednik Vijeća, uz sudjelovanje zainteresirane osobe VIPnet d.o.o., Vrti put 1, koju zastupa Nikola Klisović, rukovoditelj odjela za pravne poslove, u predmetu rješavanja spora između operatora, u nejavnoj sjednici vijeća održanoj 3. lipnja 2015.

presudio je

I. Odbija se kao neosnovana tužbeni zahtjev za poništenje rješenja, Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-08/13-03/07, urbroj: 376-04-13-13 od 28. lipnja 2013.

II. Ova presuda objavit će se u »Narodnim novinama«.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem točkom I. izreke utvrđuje se da VIPnet d.o.o ima pravo na naknadu i to:

a) za zakašnjenje u realizaciji usluge širokopojasnog pristupa internetu (uključujući i uslugu samostalnog širokopojasnog pristupa) prema popisu korisnika i za razdoblje iz specifikacije Hrvatskog Telekom d.d. od 10. lipnja 2013. uzimajući u obzir naknade za kašnjenje u realizaciji usluge iz članka 8.2.1. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa,

b) za zakašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa u skladu s naknadama iz članka 8. 2.3. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu veleprodajnog širokopojasnog pristupa pri čemu je u obračun ukupnog iznosa potrebno uključiti naknadu za sve korisnike za koje je VIPnet zahtijevao u specifikaciji od 18. travnja 2013., na način da se visina naknade za kašnjenje u otklonu kvara za 133 korisnika za koje je Hrvatski Telekom d.d. u svojoj specifikaciji od 10. lipnja 2013. utvrdio da smetnja/kvar nije u domeni odgovornosti HT-a, utvrđuje prema razdoblju trajanja kvara/smetnje koje je VIPnet utvrdio u svojoj specifikaciji od 18. travnja 2013., dok se za preostale korisnike naknada za kašnjenje u otklonu kvara/smetnji utvrđuje prema razdoblju koje je Hrvatski Telekom d.d. utvrdio u svojoj specifikaciji od 10. lipnja 2013.,

c) za zakašnjenje u realizaciji usluge najma korisničke linije prema popisu korisnika i razdoblju iz specifikacije Hrvatskog Telekom d.d. od 10. lipnja 2013. uzimajući u obzir naknade za zakašnjenje iz članka 5. Standardne ponude Hrvatskog Telekom d.d. za uslugu najma korisničke linije.

Točkom II. izreke rješenja naloženo je Hrvatskom Telekomu d.d. u roku od 8 dana od dana primitka ovog rješenja izvršiti obračun naknade sukladno točki I. ovog rješenja i obračunati iznos, isplatiti VIPnetu d.o.o. u navedenom roku.

Tužitelj u pravovremeno podnesenoj tužbi prvenstveno osporava tuženikovu nadležnost i ovlasti za odlučivanje o predmetnoj stvari smatrajući ga ništavim s obzirom da je donesena u stvari iz sudske nadležnosti, dok državno tijelo može postupati u nekoj stvari samo ako je na to izričito pravnim normama ovlašteno. Ističe da je predmetni spor pokrenuo VIPnet radi isplate naknade za kašnjenje u realizaciji veleprodajnih usluga, te otklanjanja kvarova/smetnji, a tuženik je tužitelju naložio izvršiti obračun naknada i obračunati iznos isplatiti VIPnetu. Smatra da je predmet ovog spora isplata naknade (ugovorne kazne) za zakašnjenja u ispunjavanju određenih ugovornih obveza, a to nije obveza iz Zakona o elektroničkim komunikacijama, već obveza iz ugovora i Zakona o obveznim odnosima, dakle ne radi se o sporu iz članka 20. Zakona, slijedom čega bi bio nadležan za odlučivanje sud. S obzirom da nadležnost tuženika nije izričito propisana za odlučivanje o isplati naknade za kašnjenje u realizaciji veleprodajnih usluga drži da veza s obvezama iz Zakona o elektroničkoj komunikaciji je daleka i posredna slijedom čega nalazi rješenje ništavim. Pri tome upućuje na praksu Visokog upravnog suda pod poslovnim brojem Us-330/10 od 8. rujna 2011. iz koje je vidljivo da rješavanje pitanja ugovornog odnosa od strane tuženika nije u granicama nadležnosti samog tuženika.

Nadalje, tužitelj drži da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo s obzirom da tuženik nije primijenio odredbu članka 353. Zakona o obveznim odnosima koja govori o ugovornoj kazni o kojoj se očito u predmetnoj stvari radi. VIPnet nikada nije osporio tužiteljevu tvrdnju da zadržava svoje pravo na naknadu to jest ugovornu kaznu. Smatra da je sporno pravno pitanje primjene odredi Zakona o obveznim odnosima o ugovornoj kazni, a obrazloženje tuženika da ne treba primijeniti navedeni Zakona je potpuno neutemeljeno i promašeno. Tuženik uopće nije utvrdio pa niti obrazložio radi li se o ugovornoj kazni ili ne, odnosno primjenjuju li se odredbe Zakona o obveznim odnosima o ugovornoj kazni na sporne naknade za zakašnjenje u pružanju veleprodajnih usluga.

Nadalje, tužitelj nalazi da je pogrešno primijenjena odredba članka 98. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku koja propisuje da izreka mora biti kratka i određena, a protivno tome je osporeno rješenje tako koncipirano da ne sadrži čak ni parametre za izračunavanje iznosa koje tužitelj mora platiti po osporenom rješenju pa isto nije izvršivo, a stranka je dovedena u položaj da ne zna pouzdano koliko treba platiti.

Tužitelj navodi da činjenično stanje nije u potpunosti ispitano i utvrđeno te obrazlaže da je platio iznos od 17.523,78 kn na ime odgovarajućih naknada za kašnjenje u realizaciji veleprodajnih usluga i za zakašnjenje u otklanjanju kvarova/smetnji što je VIPnet potvrdio pa smatra nespornim da VIPnet uopće nije postavio zahtjev za isplatom navedenog iznosa dok je tuženik taj iznos obuhvatio izrekom rješenja. Tužitelj predlaže Sudu da održi raspravu ako zauzme stajalište da pogrešna primjena materijalnog prava te formalni i procesno-pravni nedostaci osporenog rješenja nisu sami za sebe dovoljan razlog za oglašavanja rješenja ništavim, odnosno za poništenje istog bez rasprave.

Zaključno, predlaže da prvenstveno Sud oglasi ništavim osporavano rješenje, a podredno da ga poništi.

Tuženik pozvan na odgovor u smislu odredbe članka 32. Zakona o upravnim sporovima (»Narodne novine« 20/10., 143/12. i 152/14. – dalje u tekstu: ZUS), protivi se tužbi prvenstveno ukazujući na odredbu članka 20. Zakona o elektroničkim komunikacijama (»Narodne novine« 73/08., 90/11., 133/12. i 80/13. – dalje u tekstu: ZEK) koji upravo daje ovlaštenje i obvezu donijeti odluku o rješenju spora između dvaju ili više operatora elektroničkih komunikacijskih mreža i/ili usluga u vezi s obvezama iz ZEK-a. Navodi da je u osporavanom rješenju detaljno obrazložio da se naknade za kašnjenje koje su predmet spora temelje na odredbama Zakona o elektroničkim komunikacijama, konkretno spor se odnosi na regulatorne obveze tužitelja kao operatora sa značajnom tržišnom snagom, a koje su određene sukladno članku 56. Zakona. Okvirni sadržaj regulatornih obveza propisan je člancima 58. (regulatorna obveza transparentnosti), 59. (regulatorna obveza nediskriminacije) i 61. (regulatorna obveza pristupa i korištenje posebnih dijelova mreže), a konkretizirana je odlukama o analizama mjerodavnih tržišta. Smatra da je nadležan za postupanje u ovom sporu, a rješenje se temelji na načelima i ciljevima iz članka 5. Zakona, jer je doneseno u cilju sprječavanja diskriminacije operatora i razvoja učinkovitog tržišnog natjecanja, koji ciljevi predstavljaju bitna načela u članku 5. stavku 2. točkama 2. i 3. Zakona. U odnosu na navod tužitelja da je nadležnost tuženika iznimka u odnosu na sudsku nadležnost navodi da upravo odredba članka 20. stavka 5. Zakona, ne isključuje pravo bilo koje stranke na pokretanje sudskog postupka pred nadležnim sudom, odnosno da je u svakom konkretnom slučaju moguće razdvojiti pravnu stvar o kojoj je ovlašten odlučivati tuženik od pravne stvari o kojoj je ovlašten odlučivati sud. Osporava također i značaj priloženih sudskih odluka iz razloga koje detaljno navodi, a također se osvrće i na navode u vezi primjene odredbe članka 353. Zakona o obveznim odnosima.